

8. De tre feltskjærere.

Tre feltskjærere reiste omkring i verden; de hadde staat ut sin lære og kom til et vertshus, hvor de vilde overnatte. Verten spurte dem, hvor de var fra, og hvor de vilde hen. »De drog om i verden paa sin kunst,« sa de. — »Jasaa,« sa verten, »saa vis mig da engang, hvad dere kan for noget.« Den første sa, at han vilde skjære sin haand av og imorgen tidlig sætte den paa igjen, og den skulde bli likesaa god som før; den anden sa, han vilde rive sit hjerte ut og imorgen tidlig atter sætte det ind igjen, den tredje sa, han vilde stikke sine øine ut og imorgen atter sætte dem ind igjen. De hadde en salve, og det, som de strøk den paa, det grodde sammen, og flasken, hvori den var, bar de bestandig paa sig. De skar da haand, hjerte og øine ut, slik som de hadde sagt, la altsammen paa en tallerken og gav verten det; verten gav det til en pike, som skulde sætte det i et skap og giemme det vel; men piken hadde en hemmelig kjæreste, som var soldat. Da nu verten, de tre feltskjærere og alle folk i huset sov, kom soldaten og vilde ha noget at spise. Da lukket piken skapet op og tok noget ut til ham, men i skumringen glemte hun at lukke skapdøren, satte sig hen til bordet og talte med soldaten. Mens han nu sat der nok saa glad og fornøiet og mindst tænkte paa nogen ulykke, listet katten sig ind, fandt skapet aabent og tok hjertet, haanden og øinene til feltskjærerne og løp sin vei med dem. Da nu soldaten hadde spist og piken vilde sætte fatene bort og lukke skapet, saa hun, at tallerkenen, som verten hadde git hende at

gjemme, var tom. Da sa hun forskrækket til soldaten: »Aa, hvad skal jeg arme pike gjøre, haanden er væk, hjertet er væk og øinene er ogsaa borte; aassen skal det gaa mig imorgen tidlig?« Da sa soldaten: »Vær rolig, jeg skal nok hjælpe dig ut av det, giv mig bare en skarp kniv; der hænger en tyv i galgen, ham skal jeg skjære haanden av; hvilken haand var det?« »Det var den høire.« Da gav piken ham en skarp kniv, og han gik hen og skar den høire haand av synderen og bragte hende den. Saa tok han katten og stak øinene ut paa den, nu manglet bare hjertet. »Har dere ikke slagtet, og er der ikke svinekjøt i kjelderer?« »Jo,« sa piken. »Det er godt,« sa soldaten, gik ned i kjelderer og tok et svinehjerter og gav piken. Hun la altsammen igjen paa tallerkenen, satte den i skapet og gik rolig tilsengs, da soldaten var gaat.

Da feltskjærerne kom op om morgenen, sa de til piken, at hun skulde bringe dem tallerkenen med haanden, hjertet og øinene. Hun hentet den i skapet, og den første satte tyvehaanden paa, bestrøk den med sin salve og straks var den vokset fast. Den anden satte katteøinene ind og den tredje svinehjerter. Verten stod og saa paa, han beundret deres kunst og sa, at han aldrig hadde set maken, og han lovete at han skulde rose og berømme dem for alle mennesker. Saa betalte de sin fortæring og drog videre.

Mens de nu vandret videre, blev den med svinehjerter ikke hos dem, men løp hen og rotet, hvor der var en pyt eller pøl, likesom grisene. De andre vilde holde ham tilbake, men det hjalp ikke,

han rev sig løs og løp dit, hvor der var mest søle; den anden bar sig ogsaa forunderlig ad; han gned sine øine og sa til de andre: »Hvad er det for noget, kamerater, det er ikke mine øine, jeg ser jo ikke rigtig, hold mig, saa jeg ikke falder.« De gik nu møisommelig videre indtil de om kvelden kom til et andet herberge. De gik sammen ind i gjestestuen, hvor der i kroken sat en rik mand ved bordet og talte penger. Felt-skjæreren med tyvehaanden lusket omkring ham og strakte et par ganger haanden ut, og da manden vendte sig om, grep han i pengehopen og tok en haandfuld penger. En av de andre saa det og sa: »Hvad gjør du kamerat, skammer du dig ikke for at stjæle!« »Aa« sa han, jeg kan ikke gjøre for det, det trækker mig i haanden, jeg maa gripe til, enten jeg vil eller ikke.« Saa la de sig til at sove, og der hvor de laa, var det saa mørkt at de ikke kunde se en haand for sig. Paa engang vaagnet feltskjæreren med katteøinene, vækket de andre og sa: »Se engang omkring brødre, ser dere ikke de hvite mus, som løper omkring her?« De to reiste sig op, men kunde intet se. Da sa han: »Det er ikke rigtig fat med os, vi har ikke faat tilbake det som er vort, vi maa ha fat paa verten, han har bedrat os.« Næste morgen begav de sig paa veien, og sa til verten, at de hadde ikke faat sit rigtig tilbake, den ene hadde faat en tyvehaand, den anden katteøine og den tredje svinehjerter. Verten sa, at det maatte være pikens skyld og vilde rope paa hende, men da hun hadde set de tre komme, var hun løpet sin vei igjennem bakporten og kom ikke tilbake. Da sa de tre, at han skulde gi dem mange penger ellers vilde de

brænde huset av. Han gav da alt det han hadde og kunde skaffe tilveie, og de drog avsted med det; der var nok for alle deres levedage, men de hadde allikevel heller villet ha sine egne varer tilbake.

9. De tre haandverkssvender.

Tre haandverkssvender var blit enige om, at de bestandig skulde vandre sammen og arbeide i en by; men en gang var der ikke mere noget arbeide at faa, saa de ikke hadde noget at leve av; da sa den ene: »Hvad skal vi ta os til? sammen kan vi ikke bli længer; dette skal være den sidste by, hvor vi er sammen; kan vi ikke finde noget arbeide her, saa vil vi avtale med oldermannen, at vi skriver til ham, hvor vi opholder os, saa den ene kan faa underretning om den anden, og saa vil vi skilles ad;« det syntes ogsaa de andre var det bedste. Mens de endnu talte herom, kom der en rikt klædd mand hen til dem og spurte, hvem de var. »Vi er haandverkssvender, som søker arbeide, og hittildags har vi holdt os sammen, men nu vil vi skilles ad, fordi vi ikke kan finde noget arbeide mere. »Aa, det har ingen nød,« sa manden; »hvis dere vil gjøre det som jeg siger, saa skal der hverken mangle dere penger eller arbeide, ja I skal bli store herrer og kjøre i vogn.« Den ene sa: »Ja, hvis det ikke er til skade for vor sjæl og salighet, saa kan vi nok gjøre det.« »Nei,« svarte manden, »med det har jeg intet at bestille.« Men den anden hadde set hans føtter, og da han